

og for sig ikke at diskutere om, hvem der kunde have udrettet mest i denne Sag. Medens de Herrer fra deres Side kun have lagt Planer om Sagen, have vi andre handlet og ere komne til et Resultat.

K. M. Klausen: Den højtærede Justitsminister gjorde gældende — det forekommer mig med en vis Glæde —, at Staten havde sparet 600,000 à 700,000 Kr. ved, at denne Sindssygeanstalt ikke er bleven opført. Det er jo meget muligt, og det er glædeligt for Statskassen, at disse Penge ere sparede, for der har været stærk Brug for dem andetsteds. Men hvem er det gaaet ud over? Det er gaaet ud over mange ulykkelige Mennesker i vort Land, hvem Optagelse i Sindssygeanstalterne er bleven nægtet, Mennesker, der ere blevne ramte af den haardeste Sygdom, der vel kan ramme nogen, en Sygdom, der er en Ulykke ikke blot for Patienten selv, men ogsaa for den Familie, som Patienten tilhører. Naar man altsaa ved, at denne Besparelse har medført Lidelser for mange Mennesker i vort Land, synes jeg, man ikke skal rose sig af, at denne Sum er sparet. Jeg vilde hellere have set, at den var givet ud, at man derved var kommen de mange ulykkelige til Hjælp, som nu ikke kunne blive optagne paa Statens Sindssygeanstalter. Den højtærede Minister siger endvidere, at det, at vi omdanne Fattiggaardene til Anstalter for de inkurable, betyder i Virkeligheden ogsaa, at vi skaffe Plads paa Sindssygeanstalterne for de kurable. Den ærede Minister har naturligvis Ret i, at det indirekte er en Udvidelse af Pladserne paa Kuranstalterne, men den højtærede Minister kan ikke bevise, at der derved skaffes tilstrækkelig Plads for dem, som trænge til at blive optagne. Hvis Ministeren kunde bevise og godtgøre med gode Tal, at der intet var i Veje for, at vi kunde optage alle dem, der melde sig, og som der kunne være Tale om at helbrede, var det en anden Sag, men det er det, den ærede Minister ikke kan. Derfor kan han ikke skyde sig ind under Fattiggaardens Omdannelse. Jeg mener, at vi alligevel bør gaa til at udvide Statens Sindssygeanstalter.

Saa siger den ærede Minister, at der findes hverken Sprække eller Revne i det nuværende Ministerium. Det tror jeg for Resten nok. Den ene er hverken værre eller bedre end den anden. Men saa forstaar jeg ikke, at den ærede Minister vil skyde Skylden over paa den ærede Finansminister. Jeg skal tillade mig at oplæse et Par Linier af Anmærkningerne: „Man skal tilføje, at Justitsministeriet i og for sig ikke vilde have været utilbøjeligt til at foreslaa et noget større Tilskud i Overensstemmelse med det nys anførte Lovforslags §. 4, men at man i Overensstemmelse med Finansministerens Ønske har ment at burde indskrænke sig“.

Hvorfor vil den højtærede Justitsminister undskylde sig med Finansministeren? Hvorfor skal denne være Syndebuk, naar der ikke er nogen Forskel mellem Ministrene? Jeg synes, at den ærede Justitsminister ikke her skulde gøre sig bedre end Finansministeren og stille denne frem som den skyldige, naar der ingen Forskel er paa dem.

Til det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Rørdam), som fremdeles paastaar, at vort Lovforslag, som vi fremkom med for 3 Aar siden, ikke vilde have bragt Sagen videre frem, end Nationalforeningen nu har gjort, vil jeg sige, at det kan man selvfølgelig ikke vide noget om, og derfor har det ærede Medlem ikke nogen Ret til at paastaa noget saadant. Vort Lovforslag tilsigtede, at der skulde bygges to Statssanatorier, og det er min Overbevisning, at de vilde kunne være byggede hurtigere, end Nationalforeningens tre Sanatorier nu ere byggede, og at de ogsaa vilde have kunnet optage flere Patienter end disse. Derfor kan jeg fremdeles ikke andet end hævde, at hvis vort Lovforslag var blevet fremmet hurtigt af Tinget, vilde vi have været betydeligt videre fremme i denne Sag, end vi ere i Øjeblikket.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem spørger, hvem det er gaaet ud over, at Staten har sparet de 6—700,000 Kr. Det er ikke gaaet ud over nogen, ja maaske over dem, der skulde have bygget Anstalten, uen i alt Fald ikke over nogen